

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 247.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000218400/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

III

En af de allerførste Dage i Foraaret — den 26. Marts — kom Tilio gaaende ad Collegiegaden vestpaa. Han skulde til Forelæsning hos Professor Schurf, der læste over Romerretten. — Han kunde for Resten i Øjeblikket sletikke forstaa, hvad han skulde der efter — dér eller andre Steder — for han syntes, det var ingen Nytte til, at han levede. Det var bleven saa rent galt hos ham med den Slags nu de sidste Dage, da Foraaret mærkedes, skjønt det havde været daarligt nok hele Vinteren. — Han gik netop forbi en Sidegade, der førte ned mod Elben, og han saae i et Glimt ud over Engene, meget langt bort, — man kunde skimte Husene i Pratow, som ligger paa den anden Side baade af Floden og Engene. Der tog Studenterne tit over om Sommeren paa Kommers. — Hvor var det dog en underlig hjertegribende Slags Taage, der laa over Engene i Dag — sletikke som Frosttaagen i Vinter, — alt, hvad den skjulte, det fik man derved blot mere Lyst til at see, — skjønt hvad skulde der være at see? — Han var bleven staaende foran denne Sidegade forat betragte Udsigten, men skammede sig nu derover og gik videre vester.

Udfor Sognekirken gjør Collegiegaden en lille Drejning, og der springer tillige en Bygning noget frem. Denne skjulte derved paa en længere Strækning Gadens venstre Side for ham. Omkring dette Hjørne saae han, idet han fortsatte sin Gang, en lille Dreng paa en fem Aar komme styrtende i en Fart, der var ham selv rent overmægtig, en Fart, som om han skulde melde Verdens Undergang. Han standsede foran Tilio — skjønt denne var ham ganske ubekjendt — og vilde øjensynlig sige noget, men det lod, som om han manglede Navn eller Ord, — han pegede blot vestpaa ad Gaden — og løb selv videre den anden Vej.

Tilio tænkte, at hvis han nu selv havde været fem Aar,

saa kunde han ogsaa have været saa stærkt optaget af et eller andet, — og at tyve da var en sørgelig Alder at leve i.

I det samme hørte han en høj, stærk, klinger Lyd foran sig i Gaden. Men han kunde ikke see noget for det frem-springende Hjørne. Ovre paa den anden Side af Gaden stod en Mand og stirrede maabende, vendt ogsaa imod Vest.

«Seer I noget?» spurgte Tilio og skyndte sig derover.

Jo, nu saae han selv. Men hvad var dét? — Hvad kunde det dog være for en Rytter? Han tog lige en Trompet fra Munden, en lang, skinnende Messingtrompet, som der hang et rødt, guldbaldyret Klæde ned fra. Og Rytteren — han var ganske nær ved, lige omkring Hjørnet! — Hvilken Dragt han var i! En Vaabekjortel med en mægtig Dobbelt-Ørn foran paa Brystet, — og i fuld Rustning! Og hvilken flot Karl at see paa — ham selv, — en mægtig stor Knebelsbart, — og baade Hest og Mand usædvanlig høje!

Der kom een bagefter, ogsaa til Hest — jo, han hørte da vist sammen med den anden — det var vel saa en Tjener.

Der havde hidtil ikke været saa ret mange Mennesker paa Gaden — for han havde vist ikke blæst mere end den ene Gang. Men hvor de nu kom styrtende ud af alle Døre og Laager og Lemme. For nu blæste han igjen. Det var ikke en Melodi, det var nok saadan et Slags Tegn eller Signal, hvad det nu kunde betyde?

Ja, for hvem var han? Hvad var det for en En? — — Der blev en Spørgen. Man spurgte enhver, som man ansaae for lidt klogere end En selv, men alle var lige dumme. — — Og hvem skulde tage imod ham? Kurfyrsten var jo ikke hjemme. Mon Rector magnificus? — Ja, det maatte jo da komme an paa, hvem Rytteren henvendte sig til.

Han blev ved at ride — øster op ad Collegiegaden. Han red forbi Borgmesterens Dør, der, hvor ogsaa Magister Melanchthon boede, Svingersønnen. Der kunde man jo tænke sig, at han maaskee kunde have haft Ærinde; men nej, — Borgmesteren selv stod ude paa Trappen, og Rytteren saae slet ikke den Vej, han var.

Tilio var naturligvis drejet om og fulgt med den store Skare — efter Rytteren. Men han var under Vandringen kommen noget paa Afstand fra ham. — Paa een Gang holdt Rytteren stille, og som ved et Trylleslag standsede hele denne løbende, gaaende, slentrende, uordenlige Mængde, ikke et Menneske rørte sig. Det var nemlig lige udenfor det sorte